

ACORD DEL CONSELL DE GOVERN PEL QUAL ES CONCEDEIX LA MEDALLA D' OR DE LA COMUNITAT AUTÒNOMA DE LES ILLES BALEARS A JOSEP MELIÀ I PERICÀS

La institució de la Medalla d' Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, la més alta distinció que concedeix el Govern, obeeix a la voluntat d' homenatjar els ciutadans il·lustres de les Balears i de reconèixer-los públicament els mèrits en què han excel·lit, com també al desig d' enaltir davant tots els valors que els han caracteritzat, l' actitud de servei a la nostra terra des dels llocs mes diversos, l' estimació que hi han sentit i la contribució, conscient o inconscient, que han fet en el procés de redreçament cultural, social o polític de les nostres Illes.

Josep Melià Pericàs és advocat, escriptor, periodista i polític. Va néixer a Artà l' any 1939. Es llicencià en dret (1962) i en periodisme (1965) a la Universitat de Madrid. El 1963 ingressà en el cos tècnic del Ministeri de Treball. Fou director del servei d' estudis del Ministeri de l' Habitatge (1969) i un dels membres de la comissió redactora de la Llei del sòl de 1975. Ha conreat la poesia., la narració i la crítica d' art, i ha estudiat amb apassionament la història de Mallorca i els problemes polítics i culturals que s' hi plantegen, vessant en que la seva capacitat de reflexió, de crítica, de coherència, brillen especialment. *Els mallorquins*, escrit en 1963, però no publicat fins a 1967, va ser el primer assaig de caràcter nacionalista publicat a l' illa després de la guerra civil i va tenir una ampla repercussió. A *La Renaixença a Mallorca* (1968) analitzava la cultura illenca en el període 1840-1990 i el fracàs parcial dels escriptors renaixentistes. També ha escrit *La nació dels mallorquins* (1977, reeditat el 1990), una versió ampliada d' *Els mallorquins*, que vol ser un corpus teòric del nacionalisme moderat a Mallorca.

Josep Melià s' ha destacat també per la defensa que sempre ha fet de l' ús de la nostra llengua i per la voluntat de suscitar la comprensió d' aquest fet en èpoques difícils: *Informe sobre la llengua catalana* i *Estimem la nostra llengua* (1973), en són dues bones mostres.

Com a assagista polític, Melià ha abordat qüestions com la reforma política, el cop d' estat de 1981, la caiguda política del president Adolfo Suárez: *Carta abierta a los tecnócratas* (1973), *Qué és la reforma política* (1976), *Así cayó Adolfo Suárez*, *La trama de los escribanos del agua*, etc.

L' aportació que ha fet a la narrativa i a la poesia en llengua catalana es digna de ser considerada. Destaquen, entre altres, el poemari *Per què cal ser covard* (1967), la prosa poètica de *Per un batec de l' ànsia* (1991), il·lustrada amb litografies d' Aligi Sassu; les novel·les *Les pluges de sal* i *Aquella al·lota ajaguda* (1984) i el recull de narracions breus *La torre de Babel i altres províncies* (1990). Són també molt remarcables els seus llibres de crítica d' art: *Joan Miró. Vida i gest* (1973), *Isabel Villar* (1973), *Sempere* (1976), *Art i capitalisme* (1976) i *Vicente Vela* (1977).

L' activitat política ha acompanyat sempre la vida de Josep Melià. Fou elegit (1974) procurador a Corts pel terç familiar en representació de Balears. S' integrà en el Grup Parlamentari Independent i promogué la gratuïtat de la normalització dels noms propis catalans i la concessió d' un senador a les circumscripcions de Menorca i Eivissa. El 1976, fou membre fundador del Partit Nacionalista de Mallorca i, el 1977, encapçalà la candidatura al Congrés d' Unió Autonomista (UA) en les eleccions generals, però no obtingué escó. S' incorporà a la Unió de Centre Democràtic (UCD) i s' integrà a l' equip d' Adolfo Suárez. Fou director general de relacions informatives i secretari d' estat per a la informació (1979-80). També ocupa el càrrec de governador general de Catalunya (1980-81). Quan es produí la crisi d' UCD, s'incorporà al Centre Democràtic i Social (CDS), partit pel qual es presentà a les eleccions generals de 1982, però no fou elegit. El 1990, impulsa el grup polític Centristes de Balears que amb Unió Balear constituí Convergència Balear (1991). Com a periodista, ha col·laborat en un gran nombre de diaris i setmanaris de Madrid i Barcelona, com ABC, Avui, Blanco y Negro, Destino, El País i El Observador. També col·labora de forma regular en el diari Última Hora i és secretari del consell d' administració d' Hora Nova. Ha recollit una part dels seus articles periodístics a *Primer llibre de notes* (1967) i a *El largo camino de la apertura*.

Va ser investit doctor honoris causa de la Universitat de les Illes Balears dia 23 d' octubre de 1998 i ha rebut, entre altres guardons, la Gran Creu del Mèrit Civil i la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya.

Atès això, i d' acord amb el que disposa el Decret 54/1984, de 26 de juliol, de creació de la Medalla d' Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, modificat pel Decret 15/1989, de 9 de febrer, a proposta del president, el Consell de Govern, a la sessió de dia 19 de febrer de 1999, adopta el següent

ACORD

Concedir la Medalla d' Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears a Josep Melià i Pericàs, en atenció i reconeixença al mèrit d' haver contribuït amb la seva obra, amb la seva capacitat de reflexió, amb la lucidesa i el coratge de qui no té por de mirar-se al mirall, a donar una resposta als illencs sobre el passat i sobre el futur, una opció en el llarg camí de redreçament cultural i polític de les nostres Illes.

ACORD DEL CONSELL DE GOVERN PEL QUAL ES CONCEDEIX, A TÍTOL PÒSTUM, LA MEDALLA D'OR DE LA COMUNITAT AUTÒNOMA DE LES ILLES BALEARS A MIQUEL DOLÇ I DOLÇ

La institució de la Medalla d' Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, la més alta distinció que concedeix el Govern, obeeix a la voluntat d' homenatjar els ciutadans il·lustres de les Balears i de reconèixer-los públicament els mèrits en què han excel·lit, com també al desig d' enaltir davant tots els valors que els han caracteritzat, l' actitud de servei a la nostra terra des dels llocs mes diversos, l' estimació que hi han sentit i la contribució, conscient o inconscient, que han fet en el procés de redreçament cultural, social o polític de les nostres Illes.

Miquel Dolç i Dolç va néixer a Santa Maria del Camí el 1912. Poeta, filòleg, humanista i traductor. Passada una etapa d' estudis eclesiàstics a Mallorca i Itàlia, cursà Filosofia i Lletres (Filologia clàssica) a la Universitat de Barcelona i es doctorà a la de Madrid el 1951. Va ser catedràtic d' institut a Osca (1943-55) i de filologia llatina a les universitats de Sevilla (1955-57), de València (1957-68) i a l' Autònoma de Madrid (1968-82), de la qual va ser degà de la Facultat de Lletres. Va traduir al català, especialment dins la Fundació Bernat Metge, un important nombre d' obres llatines: els *Epigrames de Marcial*, les *Sàtires de Persi*, els *Annals* de Tàcit, l' obra completa de Prudenci, en col·laboració amb Cunningham i Rebull, i bona part de la d' Ovidi. Però sobretot va excel·lir com a expert traductor i comentador del corpus virgilià, de les *Bucòliques*, de les *Geòrgiques*, de l' *Eneida* (en vers i en prosa) i fins i tot de l' *Apèndix virgiliana*. També són famoses les versions catalanes que va fer del poema *De la natura*, de Lucreci i de les *Confessions*, de Sant Agustí. Aquesta tasca ha estat cabdal per a l' enriquiment i la purificació del català literari, i, en aquest sentit, va assajar amb èxit la difícil comesa d' adaptar la mètrica clàssica al català. De les versions al castellà, són importants *De la brevedad de la vida*, de Sèneca (1944), els *Soliloquis*, de Marc Aureli (1945) i les poesies de Catul (1963). Igualment, va traduir del portuguès al català *Els lusíades*, de Camões, en col·laboració amb Guillem Colom Ferrà (1964).

En poesia, va publicar *El somni encetat* (1943), el primer llibre d' autor viu aparegut en català a Mallorca després de la Guerra Civil, *Ofrena de sonets* (1946), que clou la primera etapa de la seva producció, i posteriorment *Elegies de guerra* (1948), *Petites elegies* (1958), *Flama* (1962), *Imago mundi* (1972) i *L' ombra que s' allarga* (1984), recull de poemes sobre el seu poble nadiu. La seva poètica, inserida inicialment dins les darreres generacions de l' Escola Mallorquina, però amb una gran fidelitat amb ell mateix, a pesar d' influències esporàdiques de Leopardi i de Carducci, va evolucionar cap a una actitud més cívica i realista, sense abandonar les vessants humanista i classicista ni la depuració constant de la imatge poètica i del llenguatge.

Com a crític i filòleg va editar, entre altres estudis, *Hispania i Marcial*, la seva tesi doctoral, de gran importància en la bibliografia sobre la Hispania romana, *El color en la poesia de Costa i Llobera*, *Virgili i nosaltres*, *Retorno a la Roma clàssica* i *Intent d' avaluació*, a més de col·laborar en nombroses revistes

especialitzades i en diaris, com La Vanguardia. Va ser professor de la Maioricensis Schola Lullistica, membre del consell directiu de la Fundació Bernat Metge, de l' Institut d' Estudis Catalans i de l' Acadèmia de les Bones Lletres de Barcelona. Des de bon començament, va ser també director general de la Gran Enciclopèdia de Mallorca. Va merèixer els premis Alfons Bonay de l' Institut d' Estudis Catalans (1954), el Fastenrath de l' Ajuntament de Barcelona (1961), el Nacional de Traducció del Ministeri de Cultura (1987) i el de Crítica de Serra d' Or (1989), entre d' altres. Va ser distingit amb l' Encomienda de la Orden Civil de Alfonso X el Sabio (1951) i la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (1983), així com amb la Copa d' Argent de les lletres Balears (1965) i el Siurell de Plata d' Última Hora (1988). L' Ajuntament de Santa Maria el va nomenar Fill Il·lustre (1993) i un carrer de la vila porta el seu nom. Així mateix, l' Ajuntament de Palma el va distingir amb la Medalla d' Or de la Ciutat (1993). Va morir a Madrid l' any 1994.

Atès això, i d' acord amb el que disposa el Decret 54/1984, de 26 de juliol, de creació de la Medalla d' Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, modificat pel Decret 15/1989, de 9 de febrer, a proposta del president, el Consell de Govern, a la sessió de dia 19 de febrer de 1999, adopta el següent

ACORD

Concedir, a títol pòstum, la Medalla d' Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears a Miquel Dolç i Dolç, en atenció i reconeixença al mèrit d' haver sabut mantenir i divulgar els ideals de l' humanisme clàssic, pilars de la nostra cultura; al mèrit d' haver estat fidel a una llengua, a la qual va servir amb mestria notable; per la deixa inesborrable que en guarden els autors que va traduir i estudiar; per la contribució, en definitiva, al redreçament cultural de la nostra Comunitat Autònoma.

ACORD DEL CONSELL DE GOVERN PEL QUAL ES CONCEDEIX LA MEDALLA D' OR DE LA COMUNITAT AUTÒNOMA DE LES ILLES BALEARS AL PARE ANTONI MARTORELL I MIRALLES, T.O.R.

La institució de la Medalla d' Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, la més alta distinció que concedeix el Govern, obeeix a la voluntat d' homenatjar els ciutadans il·lustres de les Balears i de reconèixer-los públicament els mèrits en què han excel·lit, com també al desig d' enaltir davant tots els valors que els han caracteritzat, l' actitud de servei a la nostra terra des dels llocs mes diversos, l' estimació que hi han sentit i la contribució, conscient o inconscient, que han fet en el procés de redreçament cultural, social o polític de les nostres Illes.

Antoni Martorell Miralles va néixer a Montuiri l' any 1913. Religiós i músic. El 1922 ingressà en el Seminari Seràfic de la Porciúncula (Palma), on estudià piano, violí i harmonia amb Josep Picó Aguiló i Rafel Ginard Amorós. El 1929, professà com a membre del Tercer Orde Regular de Sant Francesc. Es traslladà a Roma (1931), on estudià teologia a la Universitat Gregoriana i, el 1937, fou ordenat de prevere. Tornà a Mallorca i continuà els estudis de piano i harmonia sota la direcció de Jaume Roig Pieras, Joan M. Thomas i Rafel Vich Bennàsser. Obtingué el primer premi extraordinari d' harmonia (1941) i es diplomà en el conservatori superior de piano a València (1943). El 1945, tornà a Roma i perfeccionà els estudis de composició, cant gregorià, orgue i direcció coral al Pontifici Institut de Música Sacra. Es doctorà amb la tesi *Les formes gregorianes en la himnòdia de Tomás Luis de Victoria*. Entre 1954-1970, fou director de música i professor de polifonia al Pontifici Col·legi Nord-americà de Roma. Preocupat per dotar l' Església de Mallorca d'un repertori de música sagrada autòctona, organitzà les setmanes pastorals de Música Mallorca (1972-82). Fundà i dirigí els cursos d' *Aggiornamento liturgico-musicale* a Sant Joan del Laterà (1971-81) i fou director de la Comissió Diocesana de Música Sacra de Roma (1971-82). El 1985, fou nomenat acadèmic de número de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Sebastià, de Palma, i fou declarat fill il·lustre de Montuiri. Com a concertista d' orgue ha actuat a Roma, Bolonya, Torí, Assis (Itàlia) i Locarno (Suïssa) i per a les emissions de Ràdio Vaticà i de Radio Monteceneri, de Suïssa. És autor de catorze misses per a cor i orgue. També ha compost *Ore serene* (1953), *Motets polifònics*, *Àgape* (1972), *A la taula del Pare* (1974), *Poble peregrinant* (1977), *Hosanna*, manual i partitura d' acompanyament (1981), *Himnari litúrgic i balades evangèliques* (1982), *Celebrem el Senyor*, manual i partitura d' acompanyament (1982), *Suite Davidica*, *The Zodiac*, *Pensieri musicali*, *Suite mariana*, *Tre toccate in re*, *Dues suites per a piano* i *Sempreviva* (1992).

Atès això, i d' acord amb el que disposa el Decret 54/1984, de 26 de juliol, de creació de la Medalla d' Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, modificat pel Decret 15/1989, de 9 de febrer, a proposta del president, el Consell de Govern, a la sessió de dia 19 de febrer de 1999, adopta el següent

ACORD

Concedir la Medalla d' Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears al pare Antoni Martorell i Miralles, en atenció i reconeixença al mèrit d' haver dedicat tota la seva vida a la música, com a compositor i com a intèrpret reconegut arreu del món; per la fidelitat a la terra i la voluntat de no oblidar-ne les mancances i per la contribució que ha fet, amb la música, al redreçament cultural de la nostra Comunitat Autònoma.